

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ – ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ
Докторске академске студије

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. ДАТУМ И ОРГАН КОЈИ ЈЕ ИМЕНОВАО КОМИСИЈУ

На VI редовној седници одржаној 26. априла 2023. године Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду, одлуком број 1127/1, образовало је Комисију за оцену докторске дисертације **мср Миломира Гавриловића** под насловом **Место и улога мита у поетичком формирању српске поезије послератног модернизма (Васко Попа, Миодраг Павловић, Стеван Раичковић, Бранко В. Радичевић)** урађену под менторским руковођењем проф. др Предрага Петровића.

2. САСТАВ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

1. МЕНТОР

Име и презиме: Предраг Петровић

Звање: редовни професор

Ужа научна област: Српска књижевност

Датум избора у звање: 2021.

Установа на којој је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду

2. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: Јован Делић

Звање: редовни професор у пензији, дописни члан САНУ

Ужа научна област: Српска књижевност

Датум избора у звање: 2009.

Установа на којој је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду

3. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: Драган Бошковић

Звање: редовни професор

Ужа научна област: Српска књижевност

Датум избора у звање: 2016.

Установа на којој је запослен: Филолошко-уметнички факултет Универзитета у Крагујевцу

4. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: Драган Хамовић

Звање: научни саветник

Ужа научна област: Српска књижевност

Датум избора у звање: 2020.

Установа на којој је запослен: Институт за књижевност и уметност у Београду

5. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: Владан Бајчета

Звање: виши научни сарадник

Ужа научна област: Српска књижевност

Датум избора у звање: 2022.

Установа на којој је запослен: Институт за књижевност и уметност у Београду

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име (име једног родитеља) презиме:	Миломир (Манојле) Гавриловић
Датум и место рођења:	15. новембар 1988, Београд
Наслов мастер рада:	Енциклопедијски модел прозе у делима Данила Киша и Хорхеа Луиса Борхеса
Датум одбране мастер рада:	16. септембар 2014, Београд
Установа где је одбрањен мастер рад:	Филолошки факултет Универзитета у Београду
Научна област из које је стечено академско звање мастера:	Српска књижевност

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

**Место и улога мита у поетичком формирању српске поезије послератног модернизма
(Васко Попа, Миодраг Павловић, Стеван Раичковић, Бранко В. Радичевић)**

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација Миломира Гавриловића има 377 страница и састоји се од осам композиционих целина: „Уводне (прет)поставке“ (1–11); „Мит – теоријски увод“ (11–59); „Време – културноисторијски контекст“ (59–143); „Поезија – Прва песничка генерација послератног модернизма“: Васко Попа (145–208), Миодраг Павловић (209–288), Стеван Раичковић (289–294), Бранко В. Радичевић (295–340); Закључна разматрања (341–354) и Извори и Литература (355–377).

У поглављу „Мит – теоријски увод” представљене су различите концепције и теоријска одређења мита да би, потом, био размотрен однос мита и културе, односно мита и књижевности. Методолошко полазиште пронађено је у укрштају неколико разнородних теоријских погледа на мит (К. Г. Јунг, Е. Касирер, К. Леви-Строс, Н. Фрај, Р. Барт, Е. М. Мелетински, М. Елијаде) и иманентне анализе изабраних поетских дела, односно, митских елемената детектованих у тумаченим поетским текстовима. Кандидат дефинише термине мит, митско мишљење и, као најзначајнији, појам митско искуство, додатно одређен и појмовима мотив, архетип и структура. Термином митско искуство означени су рецидиве изворног митског мишљења који су пренети у друге облике испољавања културе, и који су логиком другог културног оквира преобликовани, и то кроз процес инкорпорирања елемената митског искуства који проводе стварност митског човека, преко савремености историјског човека, до свевремености, односно општости. На трагу теоријских промишљања о миту, кандидат се не одређује за једну методу уз помоћ које ће детектовати наслеђено искуство мита у одабраном песничком корпусу, већ користити оне која ће, у датој анализи, највише помоћи у напору да се проникне у однос мита и поетског текста.

У оквиру другог сегмента студије, „Време – културноисторијски контекст”, кандидат је усмерен на неколико проблема, везаних најпре за историју идеја и, првенствено, за књижевнотеоријске проблеме и књижевнотеоријска позиционирања. На широкој палети научних потицаја који су се појавили почетком прошлога века, указује се на оне који су пресудно утицали да се двадесети век сматра веком реактуелизације митских садржаја и ревитализације митског мишљења. Та проблематика постављена је, пре свега, у контекст детронизације просветитељских и рационалистичких идеја. Проблематизујући концепт песничке традиције, анализирају се одређене поетичке импурсе српске авангарде, која се посматра као својеврсни нуклеус многих поетичких питања која су обликовале поезију послератног модернизма, између осталог, и оних које су директни предмет дисертације и тиче се улоге мита у конституисању поетичког обзора поменуте поезије.

У трећем сегменту дисертације, „Поезија – прва песничка генерација послератног модернизма”, анализирају се песничке збирке објављене у периоду између 1950. и 1960. године, у декади у коју се одиграло поетичко конституисање поезије послератног модернизма. У одређеним случајевима када је неки од поменутих песника објављивао збирке пре 1950. године, и оне су узете у разматрање, као и оне песничке књиге које су објавили почетком шездесетих година прошлог века, а чије се песничко обликовање и зрење одиграло у претходној декади или на њеном прелому у следећу. На примеру поезије оних песника који су први почели да освајају модернистички израз у српској поезији после Другог светског рата (В. Попа, М. Павловић, С. Раичковић, Б. В. Радичевић), анализиран је плодотворан утицај мита на обликовање модернистичког израза набројаних песника, и то превасходно на три нивоа препознавања митских елемената (мотив, архетип, структура), и у оквиру два типа песничког говора (митопеја, метамитопеја).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

Предмет научног истраживања докторске дисертације Миломира Гавриловића је место и улога мита у поетичком конституисању српске поезије послератног модернизма, и то превасходно на корпусу који подразумева прву генерацију песника послератног модернизма,

kojoj pripadaju Vasko Popa, Miodrag Pavlović, Stevan Raičković i Branke V. Radicević. Iako je disertacijom analitički obuhvaćeni celokupni poetski opusi navedenih pesnika, u fokusu istraživanja su pesničke zbirke objavljene u periodu od 1950. godine (i neposredno pre) do 1960. godine, (u nekim slučajevima, pesničke knjige objavljene i neposredno nakon ove godine). Izabrana dekada predstavlja ne samo vremenski period u kojem se odsudno konstituisala poetika prve generacije posleratnih modernista, nego i period kada se оформио и однос изабраних песника према миту. Ова тема захтевала је од кандидата добро познавање песничких опуса поменутих песника, али и целокупни поетички контекст послератног песничког модернизма, као и његове креативне и генетичке везе са авангардном књижевношћу. Дисертација је заснована и на теоријским увидима у питања мита, посебно оним теоријским радовима који се баве односом митског искуства и песничког текста. Кандидат је сагледао природу послератног песничког модернизма као једног од одсудних и специфичних књижевноисторијских и поетичких развојних периода српске поезије. Циљ истраживања је да се открије у каквим се све видовима мит појављује у српској поезији послератног модернизма, на примерима опуса Васка Попе, Миодрага Павловића, Стевана Раичковића и Бранка В. Радичевића, превасходно на основу оних њихових песничких збирки које су објављене у периоду од 1950. године до 1960. године. У поезији ових песника, посебно у њиховим раним прекретничким збиркама, долази не само до конститусања нове поетичке оптике, односно погледа на свет и поезију, већ и до својеврсног раскида са одређеним претходним поетичким тенденцијама, али и до реактуелизације других. У дисертацији се испитује како се мит ситуира у низ поетичких промена које доноси поезија послератног модернизма, сагледава се утицај који је окретање миту подузето од стране ових песника, имало на конститусање поетичког обзора послератног модернизма, али и poetika појединачних песничких опуса.

На трагу до сада представљених теоријских промишљања о миту, кандидат се децидно не одлучује за једну методу уз помоћ које ће детектовати наслеђено искуство мита у одабраном песничком корпусу, већ користити оне које му, у датој анализи, највише помаже да проникне у однос мита и poetskog текста. Опсег у којем тражити у поезију учитано митско искуство кандидат је поделило у три категорије: 1. Мотив: мит и митологија су увек, због изразите тематске и мотивске прегнантности, били уочиште песника; 2. Архетип: у поезији се често могу уочити ликови или догађаји обликовани према приметним рецидивима архетипских представа; 3. Структура: појава било ког структурног механизма мита у поезији доследно указује на то да је моделовање света у тој песми, без обзира на могући афирмативни или негаторски, односно разобличујући смер, остварено уз подразумеване структурне узусе мита и законитости према којима је митски универзум обликован. Дакле, тражећи мотивска преузимања, архетипска обликовања и структурне механизме мита у поезији изабраних песника, кандидат тумачи начин на који је митско искуство у њиховим опусима обликовано, и, што је од већег значаја, због какве поетичке или идејне резонантности је дозвано у књижевни текст.

Кандидат се задржао и на ширем књижевном, друштвеном, политичком, идеолошком и поетичком контекст у оквиру којег се појавила поезија послератног модернизма, и који је обликовао формирање њене poetike. Највећа пажња је усмерена на оне поетичке тежње послератне поезије које су је доводиле у директан контакт како са традицијом, тако и митом, као једним од њених изабраних оквира. Указује се и да је значај подстицаја и забрана које су од

пресудне важности за конституисање поетике послераног песничког модернизма, што унеколико оправдава и значајно проширење саме контекстуализације и присуство неколико темељнијих екскурса на ту тему. У оквиру саме културне, идеолошко-политичке, традицијске, поетичке и књижевноисторијске контекстуализације, није занемарен и проблем саме модерности, значајан не само по томе што се налази у одређењу песничке тенденције, већ и по томе што се испоставља њеном значајном поетичком тежњом. Истакнуте су најважније духовне, синкретичко-генетичке, политичко-идеолошке, традицијске и поетичке књижевноисторијске, али и ванкњижевне узроке који су довели до тога да улога мита у конституисању поетике послератног песничког модернизма постане једно од одсудних поетичких начела поезије ове провенијенције. Таква промишљања су довеле до тога да се понуди и један шири поглед на проблематику односа мита и поезије, као и мита и књижевности уопште, и да, у виду једне могуће дијалектичке поставке односа, понуде одређена решења.

Песници чије је поезију одабрана за тумачење у овој дисертацији су Васко Попа, Миодраг Павловић, Стеван Раичковић и Бранко В. Радичевић. Они су одабрани пре свега што су пре осталих успели да обликују своје поетике у одређеном модернистичком духу. Кандидат се водио мишљу Борислава Михајловића Михиза који се у тексту „Наша генерација” запитао „шта је значила изненадна појава тако рано зрелог, аналитичког и неустручљивог Миодрага Павловића, афористична, математичка формула поезије Васка Попе, тихи, оркестрирани рафинман Стеве Раичковића, или спонтани снажни еротизам Бранка Радичевића, говорим о послу заокрета који је једна генерација обавила заједно, снагом својих бивших слабости, једним самоубиством које је било ново рођење”. Дакле, Попа, Павловић, Раичковић и Радичевић су одабрани као перјанице једног новог, модернистичког песничког осећања које се појавило у српској и југословенској поезији након Другог светског рата. У њиховим раним песничким исказивањима траже се трагове мита и преиспитује се место и улога мита у конституисању њихових поетика, самим тим, и ширег модернистичког песничког проседеа.

Већ су у Попине прве две збирке, пропраћене раним аутопоетичким записима, обликовани шири оквири његовог односа према митском мишљењу. Поетичко кретање ка митском мишљењу, као и уплив у митско искуство које се обликује у песничком тексту, подузето је као чин модернистичког преиспитивања традиције кроз широко постављено трагање за стабилним духовним вредностима. То кретање је приметно и у поезији и у ретким аутопоетичким записима, који указују да је неколико дијалектичких одредница митског мишљења омогућило Васку Попи да постави основе свог поетичког система, и пронађе етичку постојаност која ће одредити, унеколико тематски, а свакако и идејно, његов опус. Трагови митског мишљења се очитују у идеји недодирљиве целине, како света и његове појавности, тако и света и човека постављеног у њега; у идеји склада; у могућности духовне и хуманистичке изворне чистоте; у могућности досезања духовног ослонаца; у представи стварања (новог) света који није очухински равнодушан према човеку и у коме је могућа достојанствена егзистенција, неупрљана физичким или духовним унижењем и, чак, уништењем. *Усправна земља* (1972) обликована је уз суптилније присуство митског искуства, путем читавања функција митског бића – демијурга, родоначелника колектива и његових духовних вредности, у фигуру лирског субјекта који подузима ходочашћа, као и у фигуру Светог Саве, чији чиновни, у националном контексту, постају откривалачки напори традицијских вредности образованих у митском времену, чиме постају и касни чиновни космогонијског напора и обликовања света. Такође,

путовања Светога Саве, жртва бојовника са косова поља, и побуна Карађорђа и устаника у Првом српском устанку, постају темељне тачке историјске егзистенције српског народа, тачке пресека, чија се духовна вредност, која непорециво припада колективу, преиспитује у чврсто сазданој интенцији да се одсудни историјски догађаји и истакнуте историјске личности промере параметрима митског мишљења.

Анализа поезије Миодрага Павловића је указала на низ песама из *87 песама* и *Стуба сећања* у којима се, пре свега на нивоу песничке сликовности, детектује присуство мита. Међутим, за разлику од Попиних, Павловићеви почетни поетски исписи у окриљу мита нису досегли естетски и вредносни праг на којем се налазе најбоље песме његове прве две збирке. У том смислу, једино се песма „Орфеј у Кореји” истиче својом вредношћу и успелошћу. Можемо закључити да Павловићева митопејско песничко исказивање није, бар на нивоу *87 песама* и *Стуба сећања*, није резултовало истакнутим песмама. Прве збирке су обухватиле период песничког сазревања, и, у мањој мери, савладавања отпора који митски материјал неумитно захтева. Са друге стране, за разлику од Попиних почетних збирки, митско искуство и нема централно место, или једно од значајнијих, за конституисање поетичког обзора тих збирки. У том ће први заиста вредни резултати митопејског говора настати у *Октавама*. У тој збирци се по својој естетској успелости истичу управо оне песме у којима је обликовано изоморфно прожимање лирског субјекта и природе. Ова збирка на тај начин и указује на тренутак када Павловић овладава митопејским говором. *Млеко искони*, са друге стране, објава је новоизнађеног песничког говора, метамитопејског, у којем је, већ песмом „Орфеј у Кореји”, најављену умешност, Павловић остварио у виду једне чврсте, и естетски високо и прецизно увезане збирке песама. Песме попут „Одисеј говори”, „Орест на Акропољу” и „Говори син Деукалиона и Пире” не само да су једне од најуспелијих у овој збирци, него су узорни примери Павловићевог метамитопејског говора, развијеног у потпуности у петокњижу од *Млека искони* до *Светлих и тамних празника*.

Стеван Раичковић није учествовао у оном току модернистичке поетске обнове која је екреирала елементе митског искуства. Овај песник је, пре свега, учествовао у обнови традиционалног типа лирског певања, и у формалном, и у тематском оквиру, и није се експлицитно прихватио авангардно наслеђе, као ни елиотовску и теоријску и песничку жудњу за традицијским преиспитивањима. Иако Раичковић није учествовао у обликовању једног тока модернистичког проседеа који се оформио рачунајући на митско искуство, кандидат није желео да га изостави, пре свега због изузетне вредности песничког опуса, као и одсудне улоге коју је одиграо у оквиру поетичких превирања у којима је обликована велика послератна модернистичка српска поезија. Поред тога, важан је и Раичковићев суштински модернистички напор подузет у обнови лирских средстава, попут језика, емоције и метафоре. У том је дошао до закључка да песничка изузетност може да се оформи ван централних поетичких токова једног времена, али не и херметички одељења, оформљена тик уз њих.

Песнички почеци Бранка В. Радичевића су обликовани уз присуство митске оптике. У поеми *Сутонски дани* и у збиркама поезије *Песме* и *Лирика* присутно је идеолошко обликовање низа митологема, од којих се представа *aurea aetas* истиче својим значајем. Структурни и мотивски митски елементи су коришћени са намером да пројекцији слике света која је усаглашена према захтевима партијских светоназора, подаре утопијску перспективу у представи очекиваног и долазећег златног века. Самим тим, уплив митског искуства је обликован као оруђе не песничког, већ идеолошког говора, што може сведочити о многим ванкњижевним утицајима

који су обликовали југословенску и српску поезију након Другог светског рата, све до половине следеће декаде, али и о сасвим скромним естетским квалитетима те поезије. Збирка песама *Земља* доноси преокрет на готово сваком поетичком плану Радичевићевог песничког писма, и означава досезање аутентичног песничког говора и дашка оригиналности, али и утемељење естетске вредности Радичевићевих песама. *Земља* означава и измену у оквиру односа према митском искуству. осим најуспелијих еротско-митских песама *Земље*, и тек неколиких из *Велике пешадије* у којима је занос колектива функционално узглобљен уз иронијску перспективу, и окренут фолклорном искуству сељака и војника, у потоњим збиркама, након *Вечите пешадије*, треба тражити највредније песничке исказе Бранка В. Радичевића, као и, књижевноисторијски гледано, најзначајније поетичке домете, у песмама у којима је успео да свој песнички индивидуализам уклопи уз фолклорну, условно речено, пучку перспективу, коју је, као песник, унеколико прихватио као сопствену поетичку, па и аутопоетичку вредност. Митско искуство се, као делатнији проводник до фолклорне перспективе, указује значајним за поетички развој Бранка В. Радичевића, и учествује у аутентичним и оригиналним песничким дометима његовог песничког опуса.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

1. Миломир Гавриловић, „Планета Дунав Љубомира Симовића – координате поетског света” *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, ур: Јован Делић, Нови Сад: Матица српска, књига LXIV, свеска 3, 2016, 821–843. (УДК: 821.163.41-14.09 Simović Lj. ISSN: 0543-1220);
2. Миломир Гавриловић, „Ка лирској (ауто)поетици) Бранка В. Радичевића”, *Поезија Бранка В. Радичевића: зборник радова*, прир. Драган Хамовић, Чачак: Градска библиотека „Владислав Петковић Дис”, Београд: Институт за књижевност и уметност, 2016, 151-166. (УДК 821.163.41.09-1 Радичевић Б. В. ISBN 978-86-83375-79-0);
3. Миломир Гавриловић, „Библијске представе у поезији Љубомира Симовића”, *Кораци : часопис за књижевност, уметност и културу*. ур. Александар Б. Лаковић, прир. Радивоје Микић, Крагујевац: Народна библиотека „Вук Караџић”, год. XLIX, бр. 7/9, 2015, 55-74. (УДК: 821.163.41.09-1 Симовић Љ ISSN: 0454-3556);
4. Миломир Гавриловић, „Ресемантизација митског искуства у песништву Борислава Радовића”, *О поезији и поетици Борислава Радовића : зборник радова*, ур. Драган Хамовић, Београд: Институт за књижевност и уметност, Библиотека града Београда, 2017, 245–260. (УДК 821.163.41.09-1 Радовић Б. ISBN 978-86-7095-231-7).

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација Миломира Гавриловића заснована је на методолошком апарату којим су дефинисани појмови мит, митско мишљење и митско искуство, уз анализу митских рецидива у поезији у оквиру три нивоа препознавања – мотив, архетип и структура. Изнета је интерпретацију митопоетског искуства и анализиране могућности митопеје и метамитопеје. Указно је и на релације које одређују модерног песника који, приближавајући се митском искуству, стоји између архајског човека и гностика, и између дијахроније, митске

обновљивости и вечности. Побројане су и представљени подстицаји који су условили поновно појављивање интересовања за мит у двадесетом веку, и који су, консеквентно, утицали на то да се мит, као оквир традиције и стабилни модел човековог искуства, испостави као онај поетички простор у којем су своје ране стихове обликовали песници послератног модернизма. Представљени су поетички односи који се обликује између поезије српске авангарде и поезије српског послератног модернизма. Коначно, анализиран је однос између мита, историје, традиције и поезије наспрам сећања и заборава, према смрти и према истини. У оквиру анализе раних песничких збирки Васка Попе, Миодрага Павловића и Бранка В. Радичевића, указано је на плодотворне везе између поезије ових песника и митског искуства које су унели у поетички и етички хоризонт својих раних песничких књига. Рана поезија Стевана Раичковића се указала изузетком од ове, од стране Попе, Павловића и Радичевића, преузете тежње, али и, унеколико, као изузетак који ако не потврђује, онда барем видљивијим истиче правило. Понуђено је довољно интерпретативних доказа који уверавају у исправност кандидатове почетне истраживачке позиције, односно, доказано је да је митско искуство уписано у поетичку основицу послератног песничког модернизма. Кандидат доказује да је песнички модернизам настао након Другог светског рата, као својеврсна реакција на друштвене и књижевне токове у југословенском оквиру, нераскидиво везан за искуство мита, односно да је једна од одсудних поетичких одредница послератног песничког модернизма управо понирање у мит, као дубински традицијски, архетипски и семантички простор, што је утицало на поетичку артикулацију не само појединачних песничких опуса, већ и самог правца у његовим конститутивним тренуцима. Такође, кандидат доказује да постоје генетичке везе између односа авангардног стваралаштва и мита, које је директно одредило однос песништва послератног модернизма и мита. Кандидат сматра да послератни песнички модернизам представља онај тренутак у књижевноисторијској еволуцији српске поезије у којем је окретање према искуству мита остварено на нивоу генерацијског подухвата и да је тиме својеврсно канонизовање мита као традицијског канала, али и непресушног семантичког и тематског регистра остварено. У српској поезији друге половине двадесетог века, а посебно у опусима изабраних песника, долази до обновљеног стваралачког интересовања за традицију и културно наслеђе, које се огледа у тежњи да се досегне свевременост људског искуства у поетском тексту.

VIII ПРОВЕРА ОРИГИНАЛНОСТИ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

На основу *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду* и налаза у извештају из програма *iThenticate*, којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације „Место и улога мита у поетичком формирању српске поезије послератног модернизма (Васко Попа, Миодраг Павловић, Стеван Раичковић, Бранко В. Радичевић)“ аутора мср Миломира Гавриловића констатовано је да утврђено подударане текста износи 1 %.

Овај степен подударности у складу је са Чланом 9. Правилника.

На основу изнетог, а у складу са ставом 2 Члана 8. *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду*, извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

IX ПРЕДЛОГ

Комисија за оцену докторске дисертације мср Миломира Гавриловића констатује да је дисертација „Место и улога мита у поетичком формирању српске поезије послератног модернизма (Васко Попа, Миодраг Павловић, Стеван Раичковић, Бранко В. Радичевић)“ оригинално и самостално научно дело и да су се стекли услови за њену јавну одбрану.

Комисија стога предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да прихвати с позитивном оценом Извештај о оцени докторске дисертације мср Миломира Гавриловића под насловом „Место и улога мита у поетичком формирању српске поезије послератног модернизма (Васко Попа, Миодраг Павловић, Стеван Раичковић, Бранко В. Радичевић)“ коју је урадио под менторством проф. др Предрага Петровића, и да је, у складу са прописима, упути Већу научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду на потврду.

Београд, 09. мај 2023. г.

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

проф. др Јован Делић

проф. др Предраг Петровић

проф. др Драган Бошковић

др Драган Хамовић

др Владан Бајчета